

og medarbejdere på arbejdspladsen. For personer, der er anvist tvunget ophold noget sted, f. eks. indsat i fængsler, anbragt på institutioner eller lignende, påhviler anmeldelsespligten lederen af den pågældende institution m.v.

Det er ikke fundet rimeligt at foreskrive, at en person, der formoder, at han selv lider af en alment farlig sygdom, skal rette henvendelse herom til politiet eller en læge. Det må normalt forudsættes, at sådanne personer allerede har henvendt sig til sin læge, således at anmeldelsen for så vidt har fundet sted herved.

Til § 22.

I epidemilovens § 21 og § 22, stk. 2, er fastsat visse regler om skolers og andre institutioners forhold i tilfælde af smitsomme sygdomme. Efter forslaget er det forudsat, at de detaljerede regler herom skal fastsættes ved bekendtgørelse, således som det er sket ved indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 505 af 15. oktober 1976 om skolernes forhold i tilfælde af smitsomme sygdomme.

Til § 23.

Bestemmelsen svarer til epidemilovens § 29, stk. 2, ifølge hvilken bekendtgørelse nr. 669 af 16. december 1920 angående smitstof, der er farligt for menneskers sundhed, er udstedt.

Til § 24.

Bestemmelsen træder i stedet for karantænelovens § 39 og epidemilovens § 29, stk. 4.

Til § 25.

Bestemmelsen svarer sammen med forslagets § 26 til tuberkuloseovens § 3.

Til § 26.

Det er forudsat, at de praktiserende læger og embedslægerne som hidtil skal kunne medvirke ved bekæmpelsen af smitsomme sygdomme, og der er derfor givet sundhedsstyrelsen hjemmel til at fastsætte nærmere regler for disse lægers medvirken.

Til § 27.

Det er præciseret, at der alene kan gives erstatning som følge af forebyggende foranstaltninger, der iværksættes i medfør af lovens kapitel 3 for at hindre udbredelsen af smitsomme sygdomme her i

landet, hvorimod der ikke kan ydes erstatning som følge af foranstaltninger foretaget i medfør af kapitel 4. På dette punkt svarer forslaget til den hidtidige retstilstand, idet der alene er adgang til at få erstatning efter epidemiloven, men ikke efter karantæneloven (jfr. denne lovs § 42).

Efter den gældende epidemilov kan der ydes erstatning i visse i loven opregnede tilfælde, f.eks. i forbindelse med desinfektionsforanstaltning, nedlæggelse af arbejdsforbud og forbud mod udlevering (salg) af levnedsmidler. Ifølge forslaget vil enhver forebyggende foranstaltning, der er iværksat i medfør af lovens kapitel 3, kunne medføre ret til erstatning; men dog kun under forudsætning af, at der kan dokumenteres et tab som følge af den pågældende foranstaltning. Denne forudsætning om dokumenteret tab som betingelse for erstatning vil f. eks. betyde, at en person, der er beskæftiget i en virksomhed med fremstilling og distribution af levnedsmidler, ikke vil kunne få erstatning efter nærværende forslag, såfremt den pågældende er omfattet af forbudet i § 67 i miljøministeriets bekendtgørelse nr. 369 af 27. juni 1974 om detailforhandling, herunder ved servering m. m., af levnedsmidler, ifølge hvilken bestemmelse, personer, der lider af alvorlige smitsomme sygdomme, væskende eller inficerede sår, udbredt eksem eller lignende, ikke må være beskæftiget i virksomheder, hvor der foregår detailforhandling, servering eller tilvirkning af levnedsmidler.

Spørgsmålet om erstatningens størrelse afgøres efter epidemiloven ved taksation og overtaksation, og det kan ikke indbringes for domstolene. Efter forslaget skal erstatningens størrelse fastsættes af epidemikommissionen efter forhandling med skadelidte, og hvis der ikke kan opnås enighed om erstatningspligten eller erstatningens størrelse, er kommissionen pligtig at indbringe spørgsmålet for domstolene.

Til § 28.

Bestemmelserne træder i stedet for bestemmelserne i henholdsvis epidemilovens §§ 32-33 og karantænelovens § 41.

Efter forslaget skal amtskommunerne samt Københavns og Frederiksberg kommuner dække udgifterne i forbindelse med foranstaltninger foretaget i medfør af loven, bortset fra enkelte i bestemmelsen nævnte forhold.

Dette medfører ingen ændring i forhold til den gældende epidemilov.

Efter den nugældende karantænelov afholdes udgifterne såvel til karantænelægerne ved Køben-